

[Lis Noer Holmberg]

talt overskydende skat, må det også være i orden, at der modregnes her. SF's ordfører kom ind på, at man skulle passe på, at familien stadig kunne fungere, og jeg mener, det stadig fremgår af loven, at man skal kunne klare dagen og vejen.

I øvrigt synes jeg ikke, der er nogen grund til at gå nærmere ind på de øvrige forslag. De virker ikke urimelige, og desuden ligger de i forlængelse af regeringens løfte til kommunerne om at forbedre deres muligheder for restanceinddrivelse; så CD vil se positivt på lovforslaget.

Ole Vig Jensen (RV):

Lovforslagets overordnede formål er at sikre, at gæld til det offentlige skal kunne inddrages hos skyldneren, og det kan vi kun tilslutte os. Der er jo i virkeligheden tale om at sikre et retfærdighedsprincip og forhindre, at man kommer ud i den slendrian, hvor den, der undlader at betale, får en fordel ved det på bekostning af andre.

Der er jo rigtigt, som det er sagt af flere ordførere, at småtingsafdelingen også er taget med i forslaget. Men hvis man fastholder det overordnede princip, er det selvfølgelig svært at gøre forskel, og det skal man vel rent faktisk heller ikke.

Jeg vil ikke gå nærmere ind på de enkelte forslag, som er opregnet her, men blot sige, at overordnet gælder det jo også, at kommunerne har ret til at opkræve og inddrage mulig gæld. Men det er selvfølgelig også tilladt kommunerne at håndtere det fornuftigt og rimeligt, og indtil videre har jeg i hvert fald tiltro til, at det vil kunne ske.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal takke for generel støtte til forslaget. Som ordførerne så rigtigt gjorde rede for, er det jo en nøje udmøntning af aftalen med Kommunernes Landsforening for perioden 1992-1994.

Når man taler om, at forslaget indeholder mange mindre elementer til forbedret restanceinddrivelse, er det også rigtigt, men man skal blot vide, at det er de kommunale ønsker, vi her har fulgt. Det er altså ikke regeringen, der har udarbejdet de forskellige forslag til forstærket restanceinddrivelse; regeringen har hørt, hvilke ønsker Kommunernes Landsfor-

ening og Amtsrådsforeningen havde, så der har været et ganske snævert samarbejde, og forslaget er i overensstemmelse med det offentliges ønsker.

Fru Else Marie Mortensen var inde på spørgsmålet om skønnet over provenuet og sagde, at da der jo i forvejen var uenighed om det provenumæssige grundlag vedrørende loven om gebyr og morarenter, som blev vedtaget af Folketinget den 17. december 1991, var det tvivlsomt, hvor meget man i alt kunne regne med, når det gælder opfyldelsen af kommuneaftalen, hvor der er forudsat et provenu på i alt 162 mio. kr. til de kommunale parter. Jeg vil her blot sige, at det beror på en misforståelse under udvalgsarbejdet, at man fik det indtryk, at der ikke var overensstemmelse mellem de kommunale parter og regeringen i det foregående lovforslag om gebyr og morarenter. Der var en fejl i betænkningen; man nævnte, at der var et provenu på mellem 15 og 20 mio. kr., hvor regeringen nævnte et provenu på i alt 150 mio. kr. Men det provenu på 15-20 mio. kr., der var anført i udvalgets betænkning, vedrørte alene morarenter og ikke gebyrer. Der er ingen uoverensstemmelser om skønnet på 150 mio. kr. som følge af loven, der blev vedtaget den 17. december 1991. Provenuet af det lovforslag, vi behandler i dag, kan gøres op til 25-30 mio. kr., og den samlede værdi af de gebyrer og restancer, loven giver mulighed for at inddrive, skulle altså i alt udgøre ca. 180 mio. kr.

Som det rigtigt er blevet anført, er de 162 mio. kr., der ligger i aftalen, fordelt med 100 mio. kr. til Kommunernes Landsforening, 50 mio. kr. til Amtsrådsforeningen, 10 mio. kr. til Københavns Kommune og 2 mio. kr. til Frederiksberg Kommune.

Man siger fra ordførerside, at man vil i udvalget følge meget nøje, om provenuet nu også fremkommer. Lad mig sige med det samme, at det kan man ikke i udvalget, for det kræver altså et historisk forløb, hvor man får lov til at opkræve gebyrerne. Det ligger i aftalegrundlaget med de kommunale parter, at det er lige præcis det, man vil gøre, og bagefter tager man sagen op og spørger: Hvor meget fik vi så ind i provenu? Ifølge aftalen har regeringen forpligtet sig til at dække det mulige gab, der måtte være mellem det reelle samlede provenu og de 162 mio. kr., der nævnes i loven, men den usikkerhed, der er tale om, kan altså ikke afklares